

Джоузи знаеше един начин, по който може да следва примера на Исус Христос.

От Джолин Браун
(По истинска история)

Тази история се случила в САЩ.

Джоузи седеше с братовчедка си Ашлин под едно дърво пред дома си.

„Ще ми се да правим нещо, за да изкарваме пари“ – каза Джоузи.

„Можем да изкарваме пари, като правим разни неща за хората“ – отговори Ашлин.

„Какво ще кажеш да създадем клуб? – Джоузи скочи развълнувано. – Например клуб-занималня за домашни любимци или клуб за разхождане на кучета“.

„Можем да извършваме всякакви услуги – добави Ашлин. – Хората постоянно имат нужда от помощ. И ще ни плащат за услугите“.

Ашлин имаше право. Всеки ден Джоузи виждаше хора, които се нуждаеха от помощ.

Внезапно, на нея и хрумна още една идея. Тя почувства топлина вътре в себе си. Това ѝ напомни за нейното кръщение миналата година. Джоузи бе обещала винаги да си спомня за Исус и да следва Неговия пример. Тя знаеше един начин, по

който може да прави това.

„Ами ако създадем клуб, в който да помагаме на хората безплатно?“ – попита Джоузи. Топлото чувство в нея се усили.

Ашлин широко отвори очи. „Това ще бъде наистина забавно – отговори тя. – Можем да помагаме на хората в училище и на църква – почти навсякъде“.

Можем да наречем клуба „Да вършим добри дела“ – каза Джоузи! – Нека започнем утре на училище“.

През междучасието на следващия ден, Ашлин и Джоузи изтичаха до края на детската площадка.

„Виждаш ли някого, на когото можем да помогнем?“ – Ашлин се повдигна на пръсти и погледна към вълнистата пързалка с цветовете на дъгата.

„Още не“. Джоузи погледна към катерушките и люлката. Децата се пързалиха и люлееха. Те тупкаха топки и си играеха с въжета за скачане. Не изглеждаше някое от тях да се нуждае от помощ. Изглежда всяко дете имаше приятел до себе си.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ТАНЯ РЕКС

Тогава тя забеляза едно по-малко момиче, което беше само и държеше въже за скачане. Джоузи хвана Ашлин за ръката. „Погледни натам!“

Джоузи и Ашлин намериха въжета за скачане и се приближиха до момичето.

„Здравей. Аз съм Джоузи“.

„А аз съм Ашлин. Как се казваш?“

Момичето се изненада. „Аз съм Лесли“.

„Искаш ли да играеш с нас?“ – Джоузи показа своето въже за скачане.

Лесли се усмихна. „Да!“

Ашлин и Джоузи научиха Лесли на някои нови начини за скачане на въже. Когато звънецът би, те си взеха довиждане Джоузи се почувства добре. Тя знаеше, че това е от Светия Дух.

След това, когато Джоузи и Ашлин виждаха Лесли в коридора, те я поздравяваха.

Джоузи и Ашлин търсеха и други хора, на които могат да помагат. Понякога те казваха мили неща на хората и се опитваха да ги развеселят. В други случаи канеха деца да играят заедно с тях.

Един ден Джоузи се усмихна на едно момче пред училището. „Харесва ми твоята фланелка с динозавър“ – каза тя.

Момчето се усмихна и погледна надолу към фланелката си. „Благодаря“.

Когато Джоузи седна за малко, тя осъзна, че дори не си е помислила да го направи заради клуба! Просто го направи.

Джоузи се замисли за всички нови приятели, които бе спечелила, откакто тя и Ашлин създадоха своя клуб. Джоузи наистина обичаше да помага на хората. Това я вдъхнови да върши още повече добро за другите. Клубът „Да вършим добри дела“ я правеше все по-добра. И тя се чувстваше прекрасно. ●